

Adena Sepp

JAHIKIRE VARJUD

*Kõik õigused on kaitstud.
Selle raamatu reprodutseerimine
ükskõik mis kujul ja viisil, osaliselt või täielikult,
ilma autori ja kirjastaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Käesolev on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või neid on kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil, ning sarnasus elavate või surnud tegelike isikutega, ettevõtete, sündmuste või tegevuskohtadega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2016 Nadežda Sepp
© 2016 Kirjastus ERSEN

E08319116
ISBN 978-9949-82-004-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

1

Nii vaikne! Nii vaikne, et selline ootamatu vaikus lausa ängistas hinge. Loreen pühkis põsele veerenud pisarad ja ohkas kuuldavalt. Just äsja oli ta pilguga saatnud metsa vahele kaduvat autot, kuid nüüd polnud teel enam midagi muud kui vaid puude vahel liikumatuna hõljuv tolmupilv. Läinud, nende tütreke oli kodust ära läinud. Ta oli ju varemgi ära käinud ja vahel lausa nädalapäevad siit eemal olnud, kuid kunagi polnud Loreen tundnud sellist hinge tükkivat masendavat tühjust. Ta nagu tunnetas, et nüüd on nende pereellu saabumas hoopis midagi muud, sest alustades õpinguid seal kaugel Tartus oli Teele küll olemas, kuid olles kodust lahkunud, astub ta ju iseseisvale eluteele. Loreen ei suutnud selle mõttega kuidagi leppida... Liiga vaikne! Maja oli äkki hoopis teistsugune, isegi seinakell tiksus täna eriliselt, nagu püüdnuks temagi märku anda, et siin majas oli

algamas uus ajajärk. Loreen kehitas õlgu. Huvitav, mis ajajärk peaks siis tulema? Kõik oli siin niigi argipäevaselt tuttav. Samad toad, sama mööbel ja samad asjad ta ümber ning ikka ühed ja samad töökohustused teda ootamas. Oli ta ju olnud siiani koduperenaine ja tal tuli ka edaspidi nii tubades kui ka aias teha kõike täpselt nii nagu varemgi.

Muidugi, nüüd tagantjärele meenutades oli esialgu eemalolek teistest inimestest teda pisut masendanud, kuid teades, et siit metsade vahelt pole tal kuigi lihtne kaugemale tööle käia, leppiski ta peagi olukorraga. Vahel küll mõtles, miks oli ta nii kergesti nõustunud Indreku sooviga asuda siia kõrvalisse kohta elama. Tema oli ju oma lapsepõlve ja nooruse mööda saatnud suures rahvarohkes külas ja harjunud sellega, et neil olid ümber ringi naabrid, ja nüüd äkki tegi ta sellise kannapöörde... Seda küll, et siin oli Indreku sünnikodu ja tema vanemate siitilmast lahkumise järel ei tahtnud mees jätta maja tühjuna seisma. Teada asi, et elaniketa maja laguneb kiiresti, kuid ta ju mõistis, et siia elama asudes tuleb tal peaaegu kõikidest oma tavapärastest harjumustest loobuda. Aga ta leidis, et koos armastatud mehega võis ka metsade vahel eluga edasi minna ja nangunii poleks tal olnudki kuhugi mujale kolida. Tema vanemad olid ju samuti lahkunud, ema jäädavalt siis, kui ta oli olnud keskkoolis, ja isa oli hüljanud nad juba varem, leidnud uue naise ja kolinud kuhugi mandrile ning hiljem ei suhelnud üldse.

Ka tütar Teelel polnud midagi selle vastu olnud, et kolida keskuses olevast korterist siia maamajja. Teele oli elava ja erksa loomuga tüdruk ning armastas jalgrattaga ringi sõita, nii et see mõni kilomeeter eemal asuvasse bussipeatusse vändata oli tema jaoks tühiasi. Pealegi sõitis ka isa siit igal hommikul autoga tööle. Indrek oli rakkes nende perefirma asjaajamisega, nimelt olid nad naaberkülas asuvasse vanasse mõisatalli rajanud väikese puidutöökoja. Mõis ise oli küll varemets, kuid paekividest laotud tallihoone püsis endiselt püsti ja nii oligi Indrek saanud selle soodsa hinnaga osta ja hakanud seal valmistama eritellimusel mööblit ja ka vana mööblit restaureerima. Ta oli igati kuldsete kätega ja tööd jagus, kuna antiikmööbel oli nüüd lausa moeasjaks muutunud ja paljud soovisid sellist mööblieset oma majja või korterisse. Esiailgu oli Indrek üksinda tööd teha nokitsenud. Hiljem oli Loreengi aeg-ajalt tal seal abiks olnud, sest mõnikord tuli kiiresti kliendi tellimustöö täita ja nii oligi ta seal mõnda mööblieset lihvinud või teinud kruntimis- või värvimistöid. Tellimuste kasvades, oli Indrek tööle võtnud Rommi, kes oli vahel ka oma kodus väikestviisi treimistööd teinud, kuid sagedane joomine takistas tal oma äri rajada ning nii võttis ta Indreku pakumise rõõmuga vastu. Seetõttu ei olnud Indrekul enam edaspidi Loreeni abi vaja. Nii jäigi ta lõpuks päris koduseks. Nime poolest oli ta firmas palgaline edasi, kuna tuli temalgi oma sotsiaalmaksu maksta, muidu poleks tal haigekassatki olnud. Ega ta olnud siiski jäänud kodus

laisklema. Maja taga asus suur lage maa-ala, kuhu ta peale aiamaa rajamise oli ka marjapõõsaid istutanud. Talle meeldis, kui käsi mullas oli, ja ta kasvas oma perele kõik vajalikud aiasaadused ja marjade müügist tuli perele lisarahagi. Üldse oligi ta olnud seda meelt, et ei jää lihtsalt kodus molutajaks, vaid teenib ise endale elamiseks vaja mineva raha. Indrek polnud küll kunagi keeldunud talle raha andmast, kuid Loreen oli kord juba selline, et ei soovinud mehe sissetulekust täiesti sõltuda ja polnud sugugi paha, et temagi sai ühisesse rahakotti oma osa anda.

Aias ja koduümbruses jagus tööd kevadest sügiseni, kuid ega ta talvelgi laiselnud, siis surfas ta internetis, suhtles seal tuttavatega ja otsis netist ka uusi toiduretsepte, et siis kodustele lauale ikka midagi huvitavat ja erimaitselist panna. Teele küll torises sageli, et ema neid oma küpsetistega liialt nuumab, kuid ega ta suutnud söögist ka keelduda, kuna ema küpsetised nägid alati nii ahvatlevalt isuäratavad välja. Indrek harjus peagi sellise ümmardamisega ning üha harvemini võis kuulda temalt kiitvaid sõnu, see kõik oli lõpuks tema jaoks lihtsalt loomulik asjade kulg. Loreen oleks mõnigi kord soovinud temaltki tähelepanu saada ja kuulda oma toimetamiste kohta hinnangut. Aga kui mees enam tema tegudele eriti tähelepanu ei pööranud, harjus Loreen ka sellega, et see, mida tema teeb, ongi koduperenaise kohus.

Ka meeldis Loreenile palju lugeda, seega tegi ta talvekuudel tasa selle, mis suvekuudel vajaka jäi ja neil oli ju

olnud siiani ka Teelega igal teemal mõnusaid jutuajamisi...

Vaikne, nüüd äkki oli majas kuidagi ängistavalt vaikne!

„No mis see siis olgu!“ pomises Loreen lausa pahasena enda ette „Ma olen ju alati pooled päevad üksinda kodus olnud, mis asja peaksin ma nüüd nõnda vesistama. Ma ei tohi sellele mõelda, et õhtuti pole enam Teelet siin sädistamas.“ Ta pühkis taas põsele veerenud pisarad. „Ega ta siis maailma otsa läinud. Ma saan ju alati talle helistada ja ka Skype’is teda näha. Muidugi, kui tal on ikka õppimise kõrvalt mahti suhelda... No küllap me selle mõne minuti ikka leiame. Pealegi, ega ma jäänud siia ju üksinda, mul on veel Indrek, kuigi viimasel ajal näikse teisel kuidagi väga kiire olevat ning mõttedki rohkem vist töö juures kui kodus. Jah, ja nüüd tal ka see jahimeheks hakkamine...“

See soov tuli Indrekul üle öö. Ühel õhtul töölt naasnuna oli ta õhinal teadustanud, et tal oli päeval töökojas uudistamas käinud naaberkülast Jaagu talust selle uus omanik, et kas Indrekul on mahti ka talle üks vanaaegne köögikapp valmis nikerdada. Ta naine soovivat sisustada nende kööki just selliste vanaaegsete mööbliesemetega. Siis selgunud jutu sees, et too Tormi on kirglik jahimees ja nüüd on ta ka siinse jahipiirkonna vanem. Ta oli muuseas küsinud, kas Indrek ei sooviks ehk nendega punti lüüa. Polnudki rohkemat vaja, mees oli kohe hakkamist täis ja esimesel võimalusel käiski koos tolle Tormiga

jahipukis varitsuses ja pärast seda oli õige kärme igasugu vajaminevaid pabereid korda ajama. Käis kähku perearsti juures tervisekontrollis, sai psühhiaatrilist kinnitust, et ta pole ohmu, osales relvakoolitusel ja sooritas eksamid jne, ühesõnaga, mees tegutses selles liinis õige kiirelt. Indrek oli olnud lausa poisilikus vaimustuses, kui ta oli oma esimese metsseakesiku maha lasknud, ja kui sellele lisandus esimene ilusate sarvedega kits, oli mees enesega väga rahul. Täna pidigi ta Teele linnas bussile panema ja seejärel minema Lahtede vahel asuvasse jahimajja, et sealses lasketiirus oma jahipüssi sihikut taas paika sättida. Millegipärast kriipis täna seegi mõte Loreeni hinge.

„Mis ma jälle nõnda siin tühja muretsen, eks ole Indrekul olnud ju pidevalt ainult töömured ja küllap see uus hobi ongi talle väike vaheldus. Hea ka, kui ta perele metsast lauale toidulisa toob.“

Seda kindlasti, sest esimesed jahisaagid saigi suuresti ju kodus ära tarvitatud. Tore oli õhtuti õues grilli teha ja Loreen õppis kiiresti ulukilihast maitsvaid roogasid valmistama. Näh, nüüdki sai Teelele karbiga kotlette ja hea küpsetatud ahjulihatükk kaasa pandud.

Loreen püüdis end rahustada, kuid siiski oli kurb mõelda, et nüüd on Teele kodust läinud ja kui veel ka Indrek ainult mööda metsi ringi hulgub, siis jääb ta ju siia majja päris üksinda. Samas tõrjus ta sellised nukrad mõtted eemale ja pomises kuuldavalt omaette.

Jahikire varjud

„Ah, selliste mõtetega olen ma siin varsti nagu mõni hädapätakas, vesistan iga asja pärast ja juba räägingi ainult iseendaga. Kellega ma siin siis nüüd veel rääkima peaksingi, pole ju sügisest järgmise suveni siin läheduses enam teisi inimesi. Suvilad jäävad tühjaks ja seega tulebki mul lõpuks ainult iseendaga kõnelda. Oh, olgu nüüd pealegi, näib, et ma pole enam ka millegagi rahul ja üldse... Mis ma siin nõnda hädaldan, elu läheb ju edasi ja tegelikult on praegu mindki töö ootamas.“

Loreen astus otsustavalt toast esikusse, tõmbas kummisaapad jalga ning kiirustas õuele, haaras seina ääres olevalt pingilt korvid ja koogu ning siirdus maja taha, kuna seal ootas teda kartulimaa, kus varajane kartul vajab veel ülesvõtmist. Just selle pärast ei olnud ta täna koos Indrekuga linna läinudki, kuna ilmateade oli ju lubanud vihmade saabumist.